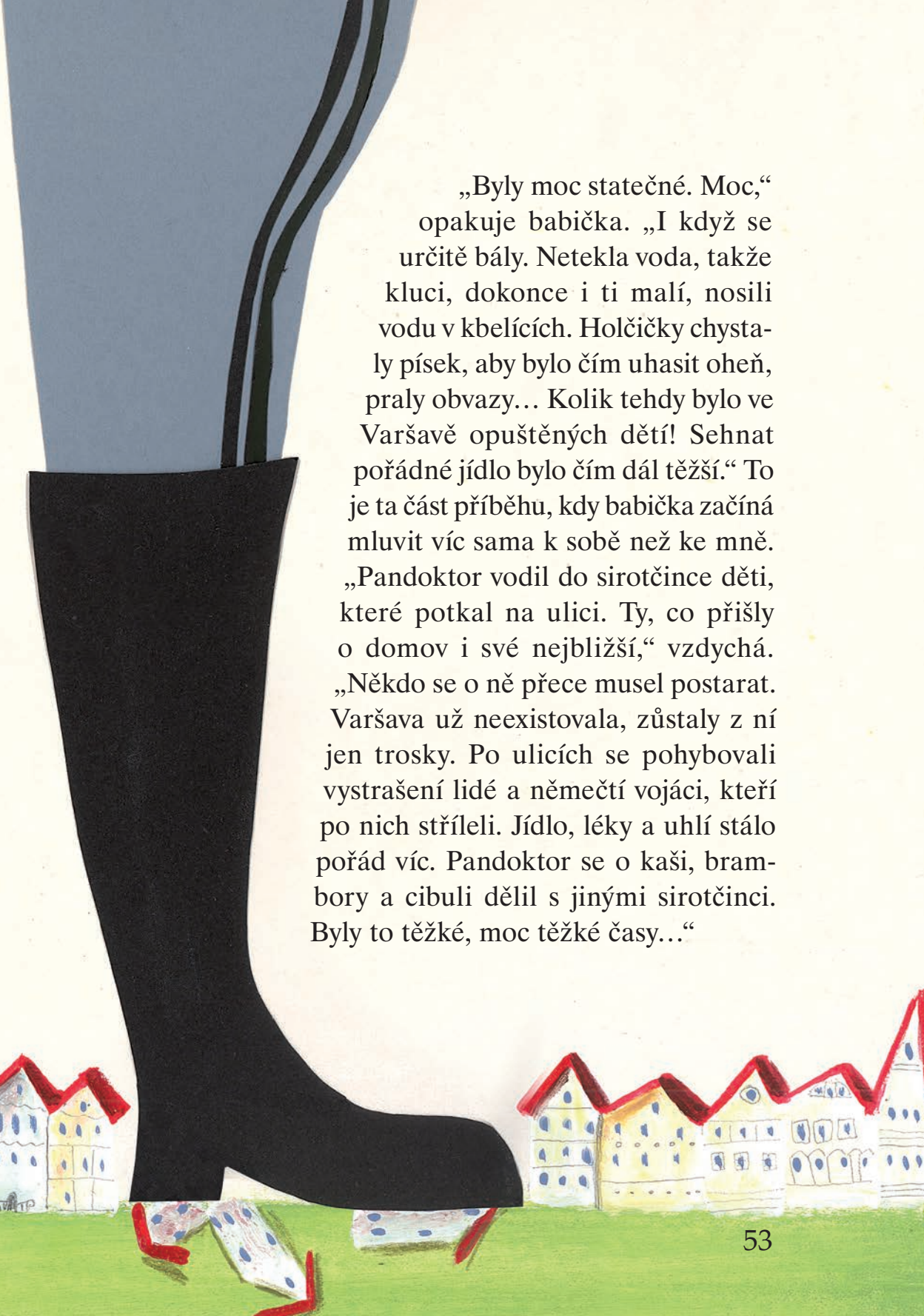


Blíží se ta část příběhu, kterou nemám rád, ze které je mi úzko. Babička ji zná, protože o tom hodně četla, hledala informace. Mluvila dokonce s jednou paní, jmenovala se Irena, která přežila ghetto a viděla panadoktora, paní Stefu i děti, jak jdou... Ale popořadě.

„Vypukla druhá světová válka. Na Varšavu začaly padat bomby. Pandoktor a několik větších chlapců hlídalo na střeše, aby takovou bombu případně uhasili. Tehdy umřel pan Josef. Pamatuju si ho.“ Babička pokyvuje hlavou. „Byl takový vysoký, měl jizvu nad pravým obočím... Když začaly nálety, děti se schovaly do suterénu. Dělali to tak všichni. V suterénu zřídila paní Stefa ošetřovnu. Hodně lidí bylo zraněných. Potřebovali pomoc.“

„Děti taky pomáhaly?“ ptám se potíchu.





„Byly moc statečné. Moc,“
opakuje babička. „I když se
určitě bály. Netekla voda, takže
kluci, dokonce i ti malí, nosili
vodu v kbelících. Holčičky chysta-
ly písek, aby bylo čím uhasit oheň,
praly obvazy... Kolik tehdy bylo ve
Varšavě opuštěných dětí! Sehnat
pořádné jídlo bylo čím dál těžší.“ To
je ta část příběhu, kdy babička začíná
mluvit víc sama k sobě než ke mně.
„Pandoktor vodil do sirotčince děti,
které potkal na ulici. Ty, co přišly
o domov i své nejbližší,“ vzdychá.
„Někdo se o ně přece musel postarat.
Varšava už neexistovala, zůstaly z ní
jen trosky. Po ulicích se pohybovali
vystrašení lidé a němečtí vojáci, kteří
po nich stříleli. Jídlo, léky a uhlí stálo
pořád víc. Pandoktor se o kaši, bram-
bory a cibuli dělil s jinými sirotčinci.
Byly to těžké, moc těžké časy...“